

A Ciszterci Rend Generális Káptalanja

Ariccia, 2022. október 21.

Mauro-Giuseppe Lepori Generális Apát záróbeszéde

Kedves Testvérek!

Generális Káptalanunk végéhez értünk. Elfáradtunk a sok munkában. Ezekben a napokban egészségügyi nehézségek is meglátogattak minket, ezek is hatással voltak ránk. Feszült pillanatok is akadtak, ami egy Generális Káptalanon helyénvaló, sőt, szükséges, mert nem „római nyaraláson”, hanem az építkezésnek a helyén, építési területen vagyunk, amely Rendünk folytonos felépítését szolgálja. Az építési terület mindig nyitott, s mindig tevékenykedés jellemzi minden Kongregációban, minden közösségben, mindnyájunkban, mert a mű, amely mellett elköteleztük magunkat, Isten Országának az eljövételét jelenti a történelemben. Ez a mű Krisztusnak a követése, aki Testében, az Egyházban az Atya szeretetét teljesíti be azáltal, hogy a világ és az emberiség egész történetén áthalad, hogy bennünket, mindnyájunkat az örök életre vezessen (vö. RB 72,12). A Szentlélek élte ezt a művet, aki a közösség Lelke a szeretetben, s aki képessé tesz minket arra, hogy a szeretettől vezérelve az igazságnak megfelelően cselekedjünk (vö. Ef 4,15).

A testvériség, amely ezekben a napokban növekedett köztünk, tanúskodik arról, hogy az Úr jobban meghallgatta a Szentlélek ajándékára irányuló kérésünket, mint azt mi magunk reméltük. Olyasvalami történt köztünk, ami felülmúlja vágyainkat és erőfeszítéseinket. Az Úr kegyelmet cselekedett és cselekszik, egy testvéri közösségnek a kegyelmét, egy bölcsességnek, egy örömnél a kegyelmét, amely mindig újra meglepetéssel tölt el bennünket. Isten mindig többet tud és akar tenni köztünk és bennünk annál, mint amire mi képesek vagyunk. Ez a karizma a kegyelem ajándéka, és Isten sose bánja meg, hogy ebben az ajándékban részesített minket. Így ezekben a napokban ismét megtapasztalhattuk, hogy a ciszterci karizma, amely a ciszterci és a bencés család többi tagjával is összeköt minket, élő marad, s mindig megújul, nem a mi érdemeinknek köszönhetően, hanem mert Isten jó hozzánk és mindenkihez, jó hozzánk mindenkinek a javára.

A magatartásunkat éppen ezért mindig át kell járnia az Isten és a felebarátaink iránti szüntelen hála tüzeinek. A hála Isten gyermekeinek az ünnepét jelenti a jó Atya iránt, mert az ő „irgalma örökké tart” (Zsolt 135). Isten újra és újra felkarol és befogad minket, átölel minket, s azáltal, hogy magához von, egymáshoz is köt, akkor is, sőt, éppen akkor, amikor mi pártokra szakadnánk, amikor az irgalmas atyáról szóló példabeszéd testvérpárjához hasonlóan (vö. Lk 15,11-32) mi is különválnánk egymástól. Amikor érzéseinkben, ítéleteinkben, hibáink, tévedéseink, törékenységünk, s különösképpen gőgünk által – amely mindig újra alássa a szívünket – pártokra szakadunk. Az Atya ölelésének a megtapasztalásában ismét helyreáll, újjászületik, újraéled a testvéri egység a naphoz hasonlóan, amely elúzi az éjszakát és szétoszlatja a ködöt, amely elrejtette szemünk előtt a nap ragyogását.

Október 17-én Ferenc pápával találkozáskor átélhettük az Atyának ezt az ölelését. Érezhető volt, ahogy a vele való találkozás, az ő figyelmessége, szeretete és szavai megújították a szívünkben és az arcunkon az együttlétet és a közös út örömét. A Szentatya újjáélesztette bennünk a reményt, azt a reményt, amelytől meg akar minket fosztani a Gonosz.

Igen, számunkra és az egész Egyház számára nagy kísértést jelent, hogy elveszítjük a reményt, hogy olyasvalamiként éljük meg gyöngeségeinket, ami kioltja bennünk a karizmát. De akkor is elveszíthetjük a reményt, amikor göggel éljük meg az életerőt – amely szintén megadatik nekünk –, mintha a saját érdemünk volna, és nem Isten kegyelme, minden ember szolgálatára. A jócselekedetek és az erények csúcspontján Szent Benedek azt kéri tőlünk, hogy „Isten irgalma felől soha kétségbe ne essünk” (RB 4,74). Reményünk rendíthetetlen alapja s a kemény kőszikla, amelyen reményünk alapszik: Isten irgalmassága, az Atya gyöngédsége, Krisztus Szívének alázatos szelídsége, s a Lélek vigasztalása. Hivatásunk atyái és anyái – pl. Szent Bernát – lelkesedéssel és életerővel arra szólítanak fel minket, hogy fedezzük fel újra a hit szilárd reményét a szeretetben, amelyet Isten ajándékoz nekünk. Találjunk rá erre újra és újra Isten barátságában, amely köztünk is megújítja és táplálja a barátságot.

Ezzel a reménnyel kell a Generális Káptalanról útra kelni, hogy azt minden testvérünkhöz elvigyük, s azokhoz is, akik közösségeinkben vagy a hozzánk tartozó pasztorális, nevelői, karitatív és missziós szolgálatokban annyiféleképpen ránk vannak bízva. A dokumentumok, amelyeket azzal a céllal állítottunk össze vagy újítottunk meg, hogy támogassuk a Rend életét, jó vezetését, a Kongregációk és közösségek közti kommuniót, a képzést, valamint a képességet, hogy a Húsvét örömeiben nagyobbak vagy kisebbek legyünk, haszontalannak fognak bizonyulni, ha nem a Lélekbe vetett reményünket erősítik meg, aki „Urunk és éltetőnk” (Hitvallás).

Ahhoz, hogy meg tudjuk őrizni az élet reményét, arra szólítanak fel minket, hogy együtt járjunk, együtt haladjunk előre, hogy kölcsönösen segítsük és támogassuk egymást, bátorítsuk egymást, és intsük is egymást, ha rossz vagy veszélyes útra tévedünk. Ahhoz, hogy meg tudjuk őrizni az élet reményét, arra szólítanak fel minket, hogy hallgassuk meg egymást anélkül, hogy félnénk a másságtól. Ha őszintén meghallgatjuk egymást, mindig újra fel fogjuk fedezni, hogy valami mélyebb is van köztünk, ami az egységünket és a barátságunkat jelenti, mindannál, ami elválaszthat minket egymástól. Jézus, aki a középpontunk, mindig sokkal erősebb és valóságosabb, mint a Gonosz, aki meg akar osztani és pártokra akar szakítani minket. Ne fáradjunk bele megtapasztalni Krisztus győzelmét a középpontunkban, közösségeink közepette!

Amióta október 17-i audienciánkon hallottam Ferenc pápa beszédét, amelyet szívesen olvasok el újra és újra, tudom, hogy a szavai Káptalanunk legszebb és leghasznosabb szintézisét jelentik.

A Szentatya csodálatosan kiemelte karizmánkat, hivatásunkat és küldetésünket. Mindnyájunk előtt feltárta utunk szépségét, amelyen közösen kell járnunk. Emlékeztetett minket arra, hogy a közösség, az út célja a *kommunió*. Egy olyan rendeltetés, amelyet azonnal elérünk, mert ez egy Jézust követő út, aki a

szentháromságos Közösség forrása, szubsztanciája és beteljesedése, amivel ő ajándékoz meg minket, s amivel őbenne ajándékoznak meg minket. A Szentatya valami nagyon alapvetőre emlékeztetett: arra, hogy akkor járhatunk csak együtt, ha Krisztusra tekintünk.

Rendünk „alcímére”, a „*communi observantia*”-ra utalva, amelyet úgy is fordíthatunk, hogy „közös obszervancia”, Ferenc pápa közös hivatásunk misztikus szívére emlékeztetett: Jézus Krisztus szemlélésére, amit életutunk minden lépésénél megélünk.

A Szentatya így fogalmazott:

„A közös *obszervancia* tehát egy *együtt haladást* jelent, az Úr Jézust követve. Együtt maradást jelent, együttléte vele, az ő meghallgatását, 'megfigyelését' (*observare*)... Jézusra figyelést jelent. Mint a gyermek, aki az édesapját vagy a legjobb barátját figyeli. Megfigyelni az Urat: megfigyelni, ahogyan cselekszik, megfigyelni az arcát, amely tele van szeretettel és békével, olykor felháborodva a képmutatás és az elzárkózás miatt, a szenvedés idején pedig talán nyugtalankodva és gyötrődve. Együtt figyelni, közösen megfigyelni, nem individuálisan, hanem közösségben. Persze mindenki a maga tempójában, mindenki a maga egyedi és megismételhetetlen történetével, de mégis együtt. A Tizenkettőhöz hasonlóan, akik mindig Jézussal voltak és együtt jártak vele. Nem ők választották ki magukat és egymást, hanem az Úr. Nem volt mindig könnyű az egyetértés, hiszen különböztek egymástól. Mindegyiküknek megvolt a maga 'éle', a maga büszkesége. Mi is ilyenek vagyunk. Nekünk sem könnyű együtt, közösségben előrehaladni. De az ajándék, amit kaptunk, mégsem szűnik meg csodálatot kelteni bennünk, s örömmel tölti el minket. Rácsodálkozunk és örülünk, hogy az Ő közössége lehetünk úgy, ahogy vagyunk, nem tökéletesen, nem egyformán... Nem, nem ilyenek vagyunk. Egybehívtak minket (*con-vocati*), bevontak minket, s arra vagyunk hivatva, hogy együtt maradjunk és együtt járjunk, Mesterünket és Urunkat követve” (2022. október 17-i audiencia).

Ferenc pápa egész buzdításának el kell kísérnie minket a következő hónapokban és években. Fogunk róla közösen elmélkedni és el fogjuk együtt mélyíteni, amit mondott, annak szintéziseként, amit ez a Generális Káptalan megélnünk és megértenünk adott. A Szentatya audienciája szerves része ennek a Generális Káptalannak – a szívét jelenti. Mintha Péter jött volna el, hogy beszéljen velünk, hogy megerősítse hitünket, megújítsa testvéri szeretetünket, hogy újra lángra lobbantsa reményünket. Hamarosan a Rend minden nyelvén elérhetővé tesszük a Szentatya beszédét. Hálás vagyok az Úrnak és az Egyháznak, hogy folytathatom Generális Apátként – mindig tökéletlenül – az utamat, ezzel az új megbízatással, amelyet a Szentatya számunkra megfogalmazott, de azokkal a pasztorális eszközökkel is gazdagítva, amelyeket ezekben a napokban közösen kidolgoztunk. Menjünk együtt! Haladjunk közösen mindazokkal a különbözőségekkel együtt, amelyek gazdaggá és széppé teszik közösségeinket. Vannak olyan különbözőségek, amelyek elválasztanak minket egymástól, s amelyeken az Úr segítségével felül kell kerekednünk. De olyan különbözőségek is vannak, amelyek növelik Rendünk szimfonikus ragyogását. Ezeket értékelnünk és szeretnünk kell, s hálával meg kell becsülnünk egymásban.

Generális Káptalanunk végén az utolsó szavam is hálát fejez ki. Hálás vagyok mindenkinek, aki itt van, s azoknak is, akik nem tudtak eljönni, vagy akiknek korábban kellett elmenniük. Köszönetet szeretnék mondani mindenkinek, aki ennek a Generális Káptalannak a nagy építkezési területén munkálkodott: elsősorban P. Lluc Prokurátornak, azután az előkészítő bizottság tagjainak, a különféle témák különféle bizottságainak, a moderátoroknak, s fáradhatatlan munkájáért Fr. Andrea-nak Pra'd Mill-ből, aki protokollvezetőként szolgált! Köszönetet szeretnék mondani továbbá a titkárságnak, Agnese-nek, Piotr-nek, Annemarie-nak, valamint a fordítóknak (Annemarie Schobinger-nek, P. Lluc-nek, P. Steven-nek Dallas-ból, Fr. Andrew-nak Phuoc Son-ból, P. Guilherme-nek Claraval-ból, P. Gregorio-nak Jedrzeow-ból...) és a tolmácsoknak! Köszönetet mondok a szakértőknek is, akik a munkánkat kísérték! Hálás köszönetet mondok azoknak is, akik széppé tették a liturgiánkat! Köszönetet mondok azoknak is, akik befogadtak és vendégül láttak minket ebben a házban! Köszönöm Dom Vladimirnek orvosi gondoskodását, aki segített a betegségek megelőzésében és a Covid-ból való felépülésben!

A teljesen megújult tanácsnak is hálás vagyok. Köszönöm az új tanácstagokat, akiket ajándékba kaptam, miközben a távozó tanácstagok iránti hálámról sem feledkezem meg, akik annyi éven át szolgálták Rendünket. Különösen M. Hildegard-nak, Dom Vladimir-nek és M. Kandida-nak szeretnék köszönetet mondani, csak hármukat kiemelve!

Az új szinódusért is hálás vagyok, amelynek megválasztottuk a tagjait, s amelyben annyi fiatal erő újíthatja meg utunk szinodális dinamikáját!

A Szent Szűznek is hálás köszönetet szeretnék mondani, aki közbenjárásával oltalmazott bennünket, és minden szentnek, aki ezekben a napokban különösen is imádkozott értünk!

De leginkább Istennek kell köszönetet mondanunk, aki hűséges adományaihoz, s aki sohasem szűnik meg hívni és küldeni minket, hogy a ciszterci karizmát meg tudjuk élni az Egyházban és az Egyházért!

A Szentatya felszólított bennünket, hogy Krisztusra tekintsünk, hogy Krisztust szemléljük! Ne csak önmagunkra tekintsünk, és ne csak egymást elemezzük! Vagy ha mégis ezt tesszük, akkor azért, hogy felismerjük Jézust, aki mindnyájunkban jelen van. Ő, aki az igazi ragyogása minden arcnak, minden életnek. Ő, aki az igazi örömét jelenti minden találkozásnak egymással és mindenkivel!